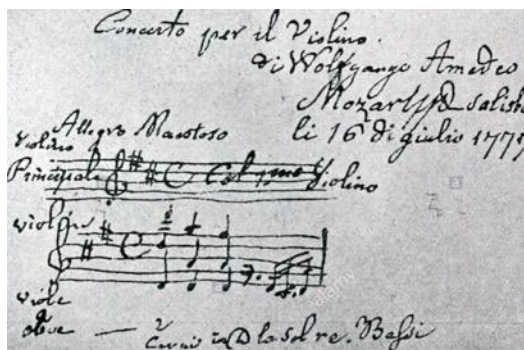

MELOTERÁPIA MOZART-AL

Galambos Viktor

Meghallgatta a reggeli híreket - semmi biztató nem volt bennük. Ellenkezőleg, főleg válogatott rossz hírek voltak, amelyek teljesen elkedvetlenítették. Ilyenkor szokása szerint megitta a kávéját, és feltette Mozart egyik zongorahangversenyét, azzal az elhatározással, hogy majd belemerül a lelket simogató zene hallgatásába, és nem gondol majd semmire.

Milyen fenséges zene, hány ember háborgó érzelmeit nyugtatta meg, micsoda isteni adottság, mert csak az lehet... Eszébe jutott a szűk bécsi utca, ott valahol a Stefl mögött, a Figaro Ház, ahová a barátai nem akartak bejönni. Ahol egyedül állt az üvegszekrény előtt és futkosott a hátán a hideg, miközben a Figaro Házassága partitúra kéziratát bámulta. Gyönyörű tiszta kották, mint a gyöngyszemek és sehol egy törlés, vagy javítás.

Valamikor tanult egy kis zenét, fel tudta fogni mit jelent egy művet egyenesen partitúraként hibátlanul leírni. Megértette, hogy ez nagyobb csoda, mint a technika bármely vívmánya, mert erre nincs magyarázat. Ez csak úgy lehetséges, hogy készen kapta a művet onnan fentről!

Maga elé képzelte azt a hideg őszi napot és egy halottas kocsit, amely után, majdnem senki sem baktat az esőben, még Constance sem, aki hamar vigasztalódott a svéd követtel, és végre bezsebelte azokat a szerzői jogdíjakat, amiket Wolfgang nem kapott meg.

Máig sem tudjuk, hol van eltemetve az, aki emberek millióinak gyógyírt alkotott a lelkére. Bezzeg az a másik, ott Párizsban, díszhelyen fekszik - megérdemli -, hiszen emberek millióit vitte a halálba. Aki egy embert öl meg - az gyilkos. Ahhoz hogy nagy hadvezér legyen valaki milliókat kell elpusztítani, nyomorékká tenni... Hát nem csoda, ha csak erről szólnak a hírek.

Mi mindent összehordtak Mozart haláláról, hogy Salieri mérgezte meg, hogy vesebajos volt és a rossz savanyú borok végeztek vele, hogy "csak" influenzába halt bele... Színdarabok, filmek témája lett - persze a média! A média, amelynek egy ilyen gyönyörű zene hangulatát is sikerül elrontani...

Mit kapott volna még az emberiség, ha nem harmincöt évesen pusztul el! Eszébe jutott az a szoba Salzburgban, ahol az egymásra rakott Mozart művek kottái a padlótól a mennyezetig értek. Mennyi optimizmus árad ebből a zongorahangversenyből és a többiből is - hiszen ismerte mind a huszonhétet -, pedig Mozart sem volt mindig optimista. Volt, amikor fájt neki a szegénység, a megaláztatások, a halál előérzete - ott van a negyvenedik szimfónia, a Requiem - és még más alkotások, amelyek nem jutottak az eszébe. Talán nem volt mindig igaz, amit a zenetanárától hallott, hogy: - Benne van a nevében milyen a zenéje: "Zart". Az-az finom, gyengéd. Mennyi érzéssel játssza ezt a hangversenyt Barenboim? Ő is megtanulta mi a fájdalom! Ott van a videofelvétel, meg a lemezek, amikor fiatalon, boldogan játsszák Zukerman-al és Jacqueline du Pré-vel a Beethoven triókat. Árad a zenéből a boldogság és egymás szeretete... És végig kellett néznie tehetetlenül, hogy a világhírű gordonkaművész felesége, hogyan bénul meg lassanként és hogyan pusztul el fiatalon. Persze a szenzációhajszoló világunkban erről is készült egy film, hiszen már senkinek - aki kissé ismert - nincs magánélete.

Hát ez a mai vigasztalódás nem igazán sikerült. Vége a hangversenynek és a gondolatok még mindig száguldoznak. Talán még egyszer meg kell hallgatni, vagy egy másik, vidámabb hangversenyt kell feltenni, vagy mégis inkább azokat a Beethoven triókat kellene elővenni. Talán sikerül csak a zenére figyelni és nem gondolni semmire... A lemezek közt válogatva végül Beethoven "Tavaszi" szonátáját választotta. Miközben az üde trillákat hallgatta kibámult az ablakon. Döbbenet látta, hogy kinn ragyogó napsütés van, amelyre eddig nem is figyelt, mintha csak a zenéből áradna... Lám, nem szabad csak befele nézni!... Mi lenne egy sétára indulni, ki a mezőre?!!

Útközben kiderült, hogy nem csak a nap süt hétágra, de tarka virágok között, balzsamos levegőn, egészen normális dolgok is eszébe tudnak jutni. Mint például az apja kedvenc mondása: "Sosem volt úgy, hogy valahogy ne lett volna!". Talán ennek köszönhetően volt mindig derülátó, a legnehezebb helyzetekben is, és tudta élvezni a jelent, anélkül, hogy a sötét jövőn rágódott volna. Végül mindig neki volt igaza.

Felrisszülve, szinte vidáman elindult hazafele. Munkaközben, csak úgy háttérnek, kikeres és feltesz egy újabb Mozart zongoraversenyt.